

[Erik Eriksen.]

jo nok sige, at selv om den højtærede finansminister er noget af en vovehals, så har han alligevel på dette område i sjælden grad formået at holde sine ubændige lyster i ave.

Det er en alvorlig skuffelse, at der i åbningstalen praktisk talt ikke er tegn til indfrielse af nogen af de forventninger, vi fra oppositionens side har næret. Formålet med en skattereform må jo være klart. Det er fortsat omlægning af beskatningen fra indtjening til forbrug; det må kunne betale sig at tjene penge, at tage et ekstra „bette nøk“, som det hedder. Privat opsparing må i alt væsentligt være skattefri. Må jeg her indskyde, at tvangslånet jo i første række rammer arbejde, indkomst og opsparing og bremser videreførelsen af en helt nødvendig reform af vort skattesystem.

Også om ejendomsbeskatningen, om grundværdistigningsafgiften og om de skattemæssige forhold i øvrigt for en- og tofamiliehuse må det altså på ny falde i vor lod at appellere til den sunde fornuft. Jeg overdriver jo ikke, når jeg siger, at grundværdistigningsafgiften i mange tilfælde truer ældre medborgere. Mange har sparet op til eget hus for at kunne sidde for en billig husleje i de år, da indtægten bliver lille eller mindre. Det er da ganske oplagt, at disse menneskers mål er truet; de kan nu blive nødt til at flytte fra hus og hjem, fordi de ikke er i stand til at betale de grundskatter, der her er tale om. Også den forestående ejendomsvurdering understreger, at vi allerede i dette folketingsår må se alvorligt på disse spørgsmål. En opskrivning af papirværdierne, som vel de fleste venter af vurderingen, kan få helt urimelige virkninger for den enkelte ejer af et parcelhus eller anden fast ejendom.

Også kapitalvindingsafgiften må nævnes i denne forbindelse. Det hedder et sted i åbningstalen, at øget opsparing må sættes som et af de første mål med den økonomiske politik. Også her må jeg spørge: tænker regeringen på privat opsparing eller blot

på offentlig opsparing, eller hvad er der tale om? For desværre er det sådan her som på mange andre punkter i åbningstalen, at der gives ikke ret megen anvisning på, hvorledes ordene vil blive søgt udmøntet i praksis.

Jeg nævnte, at vi fra venstre er tilhængere af, at privat opsparing principielt skal være skattefri. Jeg kan kun beklage, at det kniber med skattemyndighedernes fantasi og opfindsomhed, når det gælder om at fritage opsparing for skat, hvorimod der næsten ingen grænser er for opfindsomheden, når det gælder om at øge beskatningen.

Vi vil fra vor side gerne samarbejde også om en løsning af de her nævnte problemer, men det er jo desværre, som om den høje regering har slået sig til ro med det almindelige formål blot at sidde, og det er ikke nok i en tidsperiode, der er kendetegnet af en så hastig og vidtrækkende udvikling som den, det ærede medlem hr. K. B. Andersen omtalte.

Jeg kunne videre have ønsket mig i åbningstalen en omtale af regeringens arbejdsmarkedspolitik, for hvad der er nævnt, er jo rene udenværker, og det er ikke mindst på dette område, at LO-planens karakter af nødløsning viser sig. Derfor er det nødvendigt ikke mindst efter sidste forårs begivenheder, at der sker en afklaring af reglerne om arbejdskonflikter. Ingen i vort samfund kan i virkeligheden være tjent med, at vi på ny kan gå ind i en konfliktsituation på arbejdsmarkedet uden selv de mest nødtørftige regler til beskyttelse af livsvigtige funktioner i det danske samfund.

Et af tidens modeord er jo indkomstpolitik, men det forekommer mig, at det er, ligesom det kniber med at give ordet indhold. For venstres vedkommende kan vi ikke gå med til, at ordet forbindes med tvang og restriktioner. Indkomstpolitikens formål må være, at borgernes indtægter i kroner og øre stiger i takt med produktionsudviklingen på lidt længere sigt. Hvis indkomsterne stiger stærkere end produk-